

V. IN MEMORIAM

Andor Csizmadia 1910 - 1985

Dnia 12 czerwca 1985 r. zmarł w Budapeszcie emerytowany profesor historii prawa Uniwersytetu w Pécs, doktor honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego, Andor Csizmadia. Odszedł wybitny uczony znany nie tylko w kręgu węgierskich, lecz także wśród reprezentujących rozmaite kraje świata historyków prawa. Serdeczne więzy łączyły go z Polską i Polakami.

Urodził się 4 września 1910 r. w Győr w południowo-zachodnich Węgrzech, w mieście bogatym w tradycje historyczne. Tam też ukończył gimnazjum oo. benedyktynów. Wybrał studia prawnicze, które odbył na uniwersytetach w Budapeszcie i Szeged, uzyskując w roku 1933 stopień doktora praw. Z nauką złączył się na trwale, habilitując się w roku 1944 na podstawie monografii *A magyar városi jog (Węgierskie prawo miejskie)*. Doktorat nauk prawnych uzyskał w roku 1964 publikując dzieło, wysoko ocenione przez krytykę naukową, o stosunku reżimu regenta Horthy'ego do problematyki wyznaniowej na Węgrzech (*A magyar állam és egyházak jogi kapcsolatainak kialakulása és gyakorlata a Horthykorszakban*). Miał już wówczas Csizmadia za sobą wiele lat pracy naukowej i dydaktycznej. Wykładał bowiem w Katolickiej Akademii Prawa w Eger oraz w tamtejszej Państwowej Wyższej Szkole Administracji, na Wydziale Administracji Stołecznej Politechniki oraz na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Budapeszcie. Od roku 1958 związał się trwale z Uniwersytetem w Pécs naprzód jako docent, a następnie Kierownik Katedry Historii Prawa. Mimo odejścia w roku 1980 na emeryturę nie przerwał pracy na swej Uczelni, prowadząc wykłady monograficzne. Nie zaprzestał też oczywiście intensywnej pracy naukowej, pomnażając swój dorobek pisarski.

Wyrwany niespodziewanie spośród żywych (jeszcze w maju 1985 r. brał aktywny udział w zjeździe historyków prawa w Pradze) mógł profesor Csizmadia śmiało powtórzyć za Horacym *non omnis moriar*. Jego spuścizna naukowa charakteryzuje się bowiem szerokością horyzontów badawczych i walorami warsztatu naukowego. Zajmował się historią uniwersytetów oraz nauki prawa, dziejami ustroju i prawa Królestwa Węgier na przełomie XIX i XX stulecia, badał historię administracji swego kraju od XVIII w. Sporo uwagi poświęcił kodyfikacji prawa Transylwanii. Nie obcą była mu także problematyka prawa prywatnego. Pracował też jako edytor źródeł prawa. Przedstawienie choćby nader zwięzłego omówienia rozmaitych publikacji Csizmadii drukowanych na Węgrzech i poza ich granicami (w językach niemieckim, francuskim czy rosyjskim) przekraczałoby ramy niniejszego wspomnienia tego wybitnego Uczzonego. Dlatego też ograniczamy się do przypomnienia wybranych *exempli gratia* paru z obszernej, bo składającej się z górą 300 pozycji bibliograficznych, listy Jego monografii, rozpraw i artykułów. Na czoło wysuwa się tu niewątpliwie wydana pod redakcją Csizmadii synteza dziejów ustroju i prawa Węgier (*Magyar állam és jogtörténet*, Budapest 1978), której był współautorem obok Kálmána Kovácsa i László Asztalos. Synteza ta różniła

się zasadniczo od poprzedzającej ją *Historii ustroju i prawa Węgier* (1900) pióra Akosa von Timona (*Ungarische Verfassungs- und Rechtsgeschichte*), ujmującej rzecz z punktu widzenia metody formalno-dogmatycznej. O monografii na temat stosunku państwa węgierskiego do związków wyznaniowych za czasów Horthy'ego była już wyżej mowa. *Les problèmes de l'administration provinciale en Hongrie au XVIII-me siècle* to tytuł niezmiernie interesującego studium rysującego dynamikę rozwoju administracji prowincjonalnej na Węgrzech. Problematyce społeczno-administracyjnej poświęcił rozprawę *Die Rechtsstellung der Predialen und Predialenstule in Ungarn*, a także rzecz o przeobrażeniach administracji socjalnej na Węgrzech (*A szociális gondoskodás változásai Magyarországon*, Budapest 1977). Zajmował się dziejami prawa kościelnego na Węgrzech w dobie feudalizmu (*La — decima — en Transylvanie*, Kraków 1975). Współdziałał w opracowaniu II tomu *Handbuch der Quellen und Literatur der neueren europäischen Privatrechtsgeschichte*, wydane pod redakcją profesora Helmuta Coinga (Monachium 1976). Był też Csizmadia autorem obszernego wstępu do *Corpus Iuris Hungarici*, przygotowywanego do druku w Kanadzie w wersji łacińsko-węgiersko-angielskiej wydawnictwa źródłowego.

Na marginesie bilansu opublikowanych wyników badań profesora Csizmadii nasuwa się uwaga, że dominowała w nim tematyka ustrojowa, w szczególności zaś historia administracji. Był to, jak sądzić można, rezultat jego wieloletniej działalności zawodowej na rozmaitych szczeblach władz samorządowych i państwowych w okresie poprzedzającym Jego karierę uniwersytecką. Przed II wojną światową pracował w zarządach miast Győr, Kolozsvár i Nagybánya. Po wojnie zaś był naczelnikiem wydziału w Ministerstwie Opieki Społecznej WRL.

Nie był Csizmadia uczonym gabinetowym. Dużo energii poświęcał organizacji badań naukowych tak na Węgrzech, jak i w skali międzynarodowej. Był przewodniczącym Sekcji Historii Prawa Stowarzyszenia Prawników Węgierskich i kierownikiem Zespołu Historii Prawa Węgierskiej Akademii Nauk, a także wiceprezydentem międzynarodowej Association d'Histoire du droit et des Institutions i członkiem korespondentem Austriackiej Akademii Nauk. Osiągnięciem dużej miary był, przez profesora Csizmadię zaplanowany i konsekwentnie realizowany, program konferencji historycznoprawnych organizowanych w skali międzynarodowej przez uczonych z krajów środkowoeuropejskich — w tym także i z Polski. Na uwagę zasługuje tu zbiór materiałów jednej z takich konferencji, która odbyła się w Krakowie w roku 1973 (*Etudes d'histoire du droit penal*, Warszawa—Kraków 1976), na której Profesor, przewodnicząc kilkunastuosobowej delegacji naukowców węgierskich, prócz przedstawionego referatu wygłosił, na posiedzeniu końcowym, piękną *Oratio nomine participantium conferentiae habita*.

Prócz estymy, jaką cieszył się wśród socjuszy cechu historyczno-prawnego, profesora Csizmadię otaczała powszechna sympatia swoich i obcych. Gdy przechodził na emeryturę, wręczono Mu książkę pamiątkową pt. *Scripta Historico-Iuridica Anreae Csizmadia septuagenario oblata* pod redakcją A. Ádama, F. Benedeka i J. Szity (Pécs 1980), w której uczestniczyli piórem historycy prawa z Bratysławy, Halle, Krakowa, Paryża i Wiednia. W Budapeszcie natomiast ukazał się w roku 1981 wybór z Jego *opera minora* pt. *Jogi emlékek és hagyományok*.

Serdeczne więzy łączyły profesora Csizmadię z krakowskim środowiskiem historyczno-prawnym, w szczególności zaś z nie żyjącymi już Adamem Vetulanim i Michałem Patkaniowskim. Z inicjatywy Lesława Pauliego, popartej przez Instytut Historyczno-Prawny UJ, Uniwersytet Jagielloński postanowił obdarzyć Andora Csizmadię godnością doktora honoris causa. Uroczysta promocja pod przewodnictwem Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego prof. dra Józefa Gierowskiego odbyła się, z zachowaniem pełnego ceremoniału akademickiego, w auli Collegium Maius w dniu 18 listopada 1981 r. w obecności ambasadora WRL w Polsce, Józ-

sefa Garanvolvyi, członków rodziny i zaproszonych gości. Centralnym jej punktem było odczytanie przez Lesława Pauliego tekstu łacińskiego dyplomu promocji. Na zakończenie zabrał głos Promowany, który w łacińskiej przemowie dał wyraz serdecznym związkom łączącym go z Krakowem oraz z Uniwersytetem Jagiellońskim*.

Wiadomość o niespodziewanym odejściu Profesora Andora Csizmadii wywołała w naszym środowisku głębokie wrażenie. Pamięć o utraconym Przyjacielu i Koledze utrzymany w naszych umysłach i sercach.

WOJCIECH M. BARTEL —
LESŁAW PAULI (Kraków)

* Szerzej o tym, jak również o dalszych szczegółach naukowego *curriculum vitae* Andora Csizmadia, pisze L. Pauli *Profesor Andor Csizmadia doktorem honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie*, w: CPH t. XXXIV, z. 2, 1982, s. 262 - 264.

Lesław Pauli

1919 - 1986

Lesław Marian Pauli urodził się 2 lipca 1919 r. we Lwowie, w rodzinie prawniczej. Egzamin dojrzałości złożył w maju 1937 r. w lwowskim gimnazjum im. H. Sienkiewicza, po czym zapisał się na Wydział Prawa Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. Gdy w jesieni 1939 r. Lwów zajęły wojska radzieckie, Pauli kontynuował studia na powstałym tam wtedy radzieckim uniwersytecie państwowym im. Iwana Franki. Był jego studentem w latach 1939-1941. W maju tegoż roku rozpoczął pracę jako asystent na tej uczelni, lecz w lipcu 1941 r. przerwał ją najazd hitlerowski. Niemcy zajęli Lwów; Lesław Pauli został w sierpniu 1941 r. księgowym II Urzędu Dzielnicowego Zarządu Miejskiego we Lwowie, a równocześnie uczestniczył jako student w tajnym nauczaniu i zdał III polski egzamin prawniczy (tj egzamin przewidziany programem dla III roku studiów na polskich wydziałach prawa). Na seminariach prowadzonych przez Przemysława Dąbkowskiego i Karola Koranyiego powstały jego pierwsze prace z historii prawa. Dotyczyły one historii prawa niemieckiego w Polsce oraz historii polskiego i europejskiego prawa wojskowego.

Po uwolnieniu Lwowa spod okupacji hitlerowskiej w lecie 1944 r. podjął Lesław Pauli znowu pracę asystenta (sierpień 1944 r.) i wykonywał ją do kwietnia 1945 r., kiedy to wraz z rodziną zdecydował się na repatriację do Krakowa. Na życiu osobistym i naukowym Lesława Pauliego odbijały się w dużym stopniu wydarzenia wojenne i zmiany polityczne, które dotknęły nasz kraj i Jego ukochane miasto rodzinne, Lwów.

W Krakowie zatroszczył się Pauli przede wszystkim o otrzymanie polskiego dyplomu ukończenia studiów. Zdał na Wydziale Prawa UJ czwarty egzamin prawniczy i 6 sierpnia 1945 r. otrzymał dyplom magistra praw. Równocześnie zapisał się na Wydział Humanistyczny UJ, na którym w 1946 r. otrzymał abso'lutorium w zakresie historii, a w 1947 r. złożył egzamin częściowy na stopień magistra filozofii. Wiele egzaminów składał na obu fakultetach z wynikiem celującym.

Pracownikiem naukowym Uniwersytetu Jagiellońskiego został Lesław Pauli już we wrześniu 1945 r., obejmując bezpłatne stanowisko asystenta wolontariusza przy katedrze Historii Prawa na Zachodzie Europy. Przeszedł kolejno wszystkie szczeble kariery uniwersyteckiej w wymienionej katedrze, przemianowanej potem na katedrę Powszechnej Historii Państwa i Prawa. Był asystentem młodszym (od października 1946), starszym (od marca 1949), wreszcie adiunktem (1951-1958), docentem (1958-1971) i profesorem (1971-1986). Nauczycielem akademickim był przez 45 lat, w tym na Uniwersytecie Jagiellońskim przez lat 41.

W tym długim okresie służby dla naszej Uczelni pełnił szereg funkcji organizacyjnych. Był zastępcą kierownika Studium Zaocznego w latach 1962-1964, prodziekanem Wydziału Prawa w latach 1966-1969, a od maja do października 1968 r. pełnił na polecenie rektora obowiązki dziekana Wydziału. Wykonywał też szereg funkcji w komisjach wydziałowych i rektorskich.

Od momentu powstania Filii UJ w Katowicach wykładał tam powszechną historię państwa i prawa, a w latach 1966-1968 był opiekunem Katedry Powszechnej Historii Państwa i Prawa oraz Praw Obcych na Uniwersytecie Śląskim. Po śmierci Michała Patkaniowskiego objął po nim w dniu 1 grudnia 1972 r. stanowisko kierownika Katedry Powszechnej Historii Państwa i Prawa w Instytucie Historyczno-Prawnym UJ i pozostał nim do końca życia, tworząc w katedrze atmosferę zaufania i przyjaźni.

Profesor Pauli był znany ze swego serdecznego stosunku do młodzieży akademickiej, która licznie zgłaszała się na Jego seminarium. Wykształcił nieprzebiecnie dużą liczbę magistrów oraz kilku doktorów, co w dyscyplinach historycznoprawnych nie jest częstym zjawiskiem. Był recenzentem w wielu przewodach doktorskich i w przewodach habilitacyjnych. Jego doświadczenie dydaktyczno-pedagogiczne, wynikające z długoletniej i wielostronnej pracy z młodzieżą, było cenione także na innych uniwersytetach.

Oprócz pracy dla uniwersytetu był w życiu Profesora Pauliego także inny nurt: praktyka prawnicza. Początkowo służyć ona miała pogłębieniu wiedzy zawodowej, potrzebnej także historykowi prawa (praktyka w radzieckim Sądzie Okręgowym we Lwowie w 1941 r., aplikacja w Prokuraturii Generalnej R.P. w Krakowie w latach 1945-1948, zakończona egzaminem referendarskim i praca na stanowisku referendarza, a następnie radcy w tejże Prokuraturii (w latach 1948-1951).

W późniejszym okresie praca w zawodzie prawniczym stała się koniecznością wobec braku stabilizacji stanowisk uniwersyteckich w latach pięćdziesiątych i wobec trudności materialnych, jakie były udziałem pracowników nauki. Adiunkt, doktor, a potem docent Pauli pracował więc równocześnie jako radca Wydziału Prawnego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie (1951), następnie jako adwokat w Zespole Adwokackim nr 3 w Krakowie (1953-1960) i z ko'ei jako sędzia Sądu Powiatowego dla m. Krakowa (1961-1962), zdobywając sobie w tych środowiskach uznanie i sympatię. Lata ciężkiej, toczącej się po dwóch torach pracy to zarazem lata zdobywania przez Niego nowych stopni naukowych i nowych stanowisk na Uniwersytecie. Dopiero od 1963 r. mógł poświęcić się wyłącznie pracy na Uczelni.

Długa i usłana trudnościami była droga Lesława Pauliego do stopni naukowych. Dla przezwyciężenia tych trudności trzeba było ogromnej wytrwałości, hartu i pogody ducha, które były właśnie cechami Jego osobowości. Już tytuł magistra praw przyszło mu zdobywać w niecodziennych, bo niemal wojennych warunkach. Absolutorium jego studiów prawniczych we Lwowie było nostryfikowane z tytułem magistra praw na Uniwersytecie Jagiellońskim, ale dla otrzymania normalnego polskiego dyplomu magistra praw musiał jeszcze złożyć egzamin na Wydziale Prawa UJ w lipcu 1945 r.

Doktorat praw otrzymał od Rady Wydziału Prawa UJ w 1950 r. na podstawie rozprawy z historii prawa włoskiego; promotorem był Michał Patkaniowski. Tytułem doktora praw nie dane mu było jednak w pełni się cieszyć, ponieważ weszła w życie ustawa (1951) znosząca habilitację. Osoby, które były już wtedy doktorami, musiały dla osiągnięcia stanowiska docenta poddać się przewodowi kandydackiemu, na równi z tymi, którzy doktoratu nie posiadali. W toku przewodu kandydackiego należało złożyć egzaminy z języka rosyjskiego, innego dowolnie obranego języka oraz z materializmu dialektycznego i historycznego, a nadto z własnego przedmiotu i jeszcze z innego wybranego przedmiotu prawniczego.

Do stopnia kandydata nauk doszedł więc doktor Pauli poprzez długą procedurę (materiały z tym związane tworzą dziś sporą teczkę w Archiwum UJ). Podstawą przewodu kandydackiego była Jego praca z historii kultury prawniczej w Polsce (*Jan Nixdorff, 1626-1697, pisarz prawa sądowego XVII stulecia*). Rada

Wydziału Prawa UJ nadała mu 21 października 1957 r. stopień kandydata nauk prawnych, który został, późniejszym rozporządzeniem zmieniony na stopień „doktora nauk prawnych”.

W czerwcu 1958 r. nadano adiunktowi Pauliemu tytuł naukowy docenta (uchwała CKK z 27 listopada 1958 r.) oraz stanowisko docenta (7 grudnia 1958 r.). Habilitacja i stopień doktora habilitowanego były wtedy jednak dla Lesława Pauliego — jak i innych Jego kolegów — nieosiągalne, ustawa tego nie dopuszczała. Dopiero w 1958 r. nastąpiła zmiana ustawy, przywracająca dawną habilitację, ale pozostawiająca „starych doktorów” w nader niekorzystnej sytuacji: mimo przeprowadzenia przewodu kandydackiego musieli oni dla uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego przeprowadzić od nowa przewód habilitacyjny. Jediną furtką, zmierzającą do sprawiedliwego uregulowania ich sytuacji był art. 145 ustawy z 5 XI 1958 r. o szkolnictwie wyższym, pozwalający na wykorzystanie w przewodzie habilitacyjnym pracy kandydackiej. Z artykułu tego próbował skorzystać dr Pauli, wtedy już docent etatowy. Rada Wydziału Prawa UJ po kolokwium habilitacyjnym nadała mu 1 kwietnia 1969 r. stopień naukowy doktora habilitowanego. Habilitacja ta nie została jednak zatwierdzona przez Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

Dopiero w dwa lata później, przedkładając nową monografię o prawniku polskim epoki Odrodzenia — Janie Kirsteinie Cerasinusz — przeprowadził Pauli drugą habilitację, zdobywając nareszcie pełne prawa docenta, tj. tytuł naukowy doktora habilitowanego (marzec 1971 r.). Tym razem uchwała Rady Wydziału Prawa UJ została zatwierdzona (wrzesień 1971 r.).

Przeszkody w normalnym zdobywaniu stopni i tytułów naukowych, spowodowane zmiennością ustaw i rozporządzeń, przedłużały przebieg kariery uniwersyteckiej i były zaprzeczeniem spokojnej atmosfery, jaka jest niezbędnym warunkiem pracy naukowej. Z tych też powodów Lesław Pauli doczekał się stosunkowo późno tytułu profesora nadzwyczajnego (1971 r.), w trzydzieści lat od rozpoczęcia pracy na uniwersytetach. Profesorem zwyczajnym został w sierpniu 1978 r.

Dorobek naukowy profesora Pauliego jest duży i różnorodny. Opublikował około 200 prac, w tym sześć monografii (dwie z nich to prace z historii literatury prawniczej, cztery zaś z historii prawa karnego), a nadto wiele rozpraw, artykułów, recenzji, kilka opracowań bibliograficznych i szereg prac drobnych. Główne kierunki Jego działalności naukowej to historia prawa sądowego (karnego, procesowego i prywatnego), historia literatury prawniczej, historia prawa rzymskiego i innych praw obcych w Polsce oraz historia administracji.

Zajmował się prawdziwie powszechną historią prawa, uwzględniając w swych badaniach zarówno dzieje prawa w Europie Zachodniej (we Włoszech, Austrii, Niemczech), jak i Wschodniej (w Rosji i na Ukrainie) oraz w Polsce, w szerokich ramach czasowych — od średniowiecza po wiek XX. Szczególnie dużo energii poświęcił badaniom historii prawa karnego, stosując metodę porównywania przepisów prawnych z dokumentami praktyki sądowej (dwutomowa monografia *Austriacki kodeks karny 1803 r. w Wolnym Mieście Krakowie*). Interesowała go również historia prawa karnego w średniowieczu (obszerne studium *Infirmitas sexus*, Kraków 1975, o sytuacji prawnej kobiet według przepisów karnych ustawodawstwa statutowego miast włoskich). Fragmenty tej pracy ukazały się w języku włoskim w Sienie, w publikacjach tamtejszego uniwersytetu.

Do historii nowożytnego prawa karnego wrócił w dwóch ostatnich monografiach. Pierwsza z nich to *Poenae propriae. Das Problem der Sonderstrafen in der europäischen Gesetzgebung aus den Jahren 1751 - 1903*, Kraków 1982. Druga z nich, a zarazem ostatnia Jego publikacja to *Peines corporelles et capitales dans la législation des états européens années 1751 - 1903*, Kraków 1986. Prace te, przygotowywane za granicą, głównie we Frankfurcie nad Menem, zostały oparte na

szczególnie bogatym tle porównawczym (ustawodawstwo różnych państw europejskich XVIII i XIX stulecia).

W zakresie historii europejskiego prawa karnego był Profesor Pauli autorytetem uznawanym także poza granicami naszego kraju. Świadczył o tym m. in. liczny udział zagranicznych historyków prawa w międzynarodowej konferencji poświęconej dziejom prawa karnego, zorganizowanej przez Niego w Krakowie w 1973 r.

Inny kierunek Jego pracy naukowej to historia literatury prawniczej. Opracował on obszerne studia o kilku prawnikach dawnej Polski, mianowicie o Janie Nixdorffie, Janie Kiersteinie Cerasinie i Bartłomieju Groickim. Prace te były okazją do badania dziejów polskiej kultury prawniczej, idącej własną drogą, lecz zawsze w powiązaniu z kulturą zachodnioeuropejską. Pauli wykazał, że literatura prawa miejskiego w szesnastowiecznej Polsce nie ograniczała się do odzwierciedlania zasad i norm prawa niemieckiego, jak to dawniej przyjmowano, ale wchłonęła wiele elementów prawa rzymskiego, tworząc polską gałąź tzw. romanistycznej literatury popularnej. Zwrócił też uwagę na oddziaływanie tej literatury na Europę Wschodnią.

W późniejszym okresie swej twórczości naukowej napisał kilka prac z historii administracji XIX i XX w.

Jako historyk zajmujący się powszechną historią prawa posiadał Pauli rozległe i trwałe kontakty z ośrodkami naukowymi w różnych krajach, przede wszystkim w RFN, w Austrii, we Włoszech, w Szwajcarii, we Francji, w Belgii, w Związku Radzieckim i w krajach socjalistycznych, zwłaszcza na Węgrzech i w Czechosłowacji. Bywał zapraszany na międzynarodowe kongresy i konferencje; wygłaszał odczyty i wykłady w wielu zagranicznych uniwersytetach i instytutach badawczych. Współpracował szczególnie blisko z uniwersytetem w Wiedniu oraz z Instytutem Europejskiej Historii Prawa im. Maxa Plancka we Frankfurcie nad Menem, dokąd wprowadził wielu innych polskich kolegów. Trwająca do dziś współpraca tego Instytutu z polskimi katedrami historii prawa jest Jego zasługą. Jedną z cech Jego charakteru było dzielenie się swymi osiągnięciami z innymi, otwieranie własnym wysiłkiem dróg dla innych. Widzieliśmy to w czasie wielkich imprez międzynarodowych, ale i w codziennej pracy w krakowskim Instytucie Historyczno-Prawnym, gdy chodziło o pomoc dla młodszych kolegów.

Z tych krótkich i niewyczerpujących uwag o działalności profesora Pauliego wyłania się obraz Jego ogromnej pracowitości, która — na tle Jego nieprzeciętnie trudnego życia — budzić musi szczególnie szacunek. Był człowiekiem wielkiej skromności i wielkiej dobroci serca. Przeciwności życia znosił cierpliwie, nawet z pogodą. Wielkim Jego umiłowaniem był Uniwersytet, chciał mu służyć do ostatnich swych dni. Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie dnia 27 września 1986 r. w Krakowie.

Dobry Polak, uroczy Lwówianin, kochany Przyjaciel — takim Go będziemy pamiętać.

IRENA MALINOWSKA-KWIATKOWSKA (Kraków)

